

har aabnet sig for dets Fod, slog han Hænderne for sit Ansigt og udstødte halvhøjt og som i Vildelse:

„Gud! . . . Min Gud! . . . Hvor er du?“

. . . Først henimod Morgen kom Doktoren. Forsinkelsen skyldtes et Uheld, som Niels og Søren havde haft paa Udturen, idet de havde kørt Vognen saa dybt i Grøften, at de maatte vække nogle nærboende Folk for at faa den op igen.

Da Doktoren havde kastet et Blik paa Gutten, gav han ham uden yderligere Undersøgelse et Moskuspulver, hvorefter Barnet næsten øjeblikkelig fik Ro. Det stive Legeme slappedes efterhaanden, Øjelaagene sank i, og Søvnens indfandt sig. Emanuel, Hansine og Lægen sad i flere Minutter tavse omkring den lille Seng og saae paa, hvorledes Guttens sædvanlige, taalmodige Udtryk langsomt vendte tilbage i det fortrukne Ansigt. Lampen henne paa Natbordet var ved at slukkes; og ved dens svindende Lys sneg der sig en ejendommelig Gravkammerstemning ind i Stuen. Den døende Flamme kastede et gustent Skær hen over Sengens hvide Lagen og over de tre Ansigter omkring den; men udenfor begyndte det at dages, og det blege Morgenlys aftenede Vinduesposterne som to høje Skyggekors paa de lysegraa Rullegardiner.

Emanuel, der i den sidste Time havde været ganske ude af sig selv ved Synet af Barnets Lidelser, sad med Hansines Haand i sin for at hente Styrke til at gøre Lægen det Spørgsmaal, der ikke vilde ud over hans Læber. Endelig tog han Mod til sig og spurgte, hvad Doktoren mente om hans Søns Tilstand.

Doktor Hassing kastede i Smug et Blik hen paa ham og Hansine. Han syntes at være i Tvivl om, hvor stor en Del af Sandheden han straks turde fortælle dem.

„Ja, nægtes kan det jo ikke,“ — sagde han langtrukket. „Deres Søn er jo meget haardt angrebet. I det hele kan jeg jo ikke skjule, at — —“

„Men Drengen har en ualmindelig sund Natur,“ afbrød Emanuel ham for at afværge en trøstesløs Udtalelse. „Naar undtages disse Øresmerter, har han aldrig fejlet noget eller givet mindste Anledning til Bekymring. Desuden er baade min Hustru og jeg